

[Filt Jensen]

den enkelte virksomhed skal fastsætte sikkerhedsstillelsen. Således som lovforslaget og de dertil knyttede kommentarer er udformet, åbnes der for en høj grad af forskelligartet fortolkning fra de forskellige godkendelsesmyndigheders side.

Det fremgår heller ikke klart af lovforslaget, hvordan godkendelsesmyndigheden kan få frigivet sikkerhedsstillelsen, hvis dette måtte blive nødvendigt. Det bør derfor præciseres, at frigivelse af sikkerhedsstillelsen må kræve en juridisk afgørelse i form af en fagedrettsdom eller en dom, og at godkendelsesmyndigheden, tilsynsmyndigheden, må fremlægge dokumentation for de afholdte omkostninger, som eventuelt vil kunne blive dækket af sikkerhedsstillelsen.

Altså er vi fortsat lidt usikre over for, om det er rimeligt med en sådan sikkerhedsstillelse. Det er muligt, at en kollektiv garantiordning kan gøres så billig, at den ikke belaster de mindre virksomheder, som vi jo har en hel del af, på en for holdbar måde, og at den også kan bidrage til, at der bliver noget selvjustits inden for virksomhederne.

Men vi synes, der er så mange problemer vedrørende kompetencefordelingen, som må afklares, og med disse bemærkninger og en række andre forbehold, jeg har givet udtryk for her, vil jeg om ikke anbefale så dog tilsige en velvillig udvalgsbehandling.

Gade (SF):

I SF mener vi, at vi har brug for et krav om en generel sikkerhedsstillelse, en lovpligtig ansvarsforsikring eller lignende som et nødvendigt supplement til et objektivi miljøansvar. Desværre, hvad lovforslaget også klart markerer i sine bemærkninger, er det ikke et sådant forslag, regeringen kommer med, men det er altså vores udgangspunkt for diskussionen om sikkerhedsstillelse, at vi burde gå langt videre, end man gør her, og ikke kun gå ind i en meget snæver diskussion om sikkerhedsstillelse.

Hvad angår substansen i lovforslaget, er det en opfølgning af de aktuelle sager, og det er klart nok, at vi ville have håndteret disse sager bedre, hvis vi havde haft sådanne regler gældende. Så langt, så godt, selv om vi altså synes, at sikkerhedsstillelsen er for snæver.

Jeg er kritisk over for sammenblandingen af forslagens to modeller for sikkerhedsstillelse og

vil gerne bore i det under udvalgsarbejdet. Det drejer sig for det første om amternes totale frihed til at udforme kravene som en del af vilkårene, og for det andet om ministerens ret til at lave aftaler i forbindelse med branchefordelingen. Og jeg kan klart ikke på forhånd acceptere, at autobranchen i bemærkningerne får at vide:

»Miljøministeriet skønner, at det samlede beløb for autoophugningsvirksomhederne vil kunne begrænses til 500.000 kr.«

Hvem ved det? Det gør miljøministeren, har jeg forstået. Det kan jeg læse mig til, men jeg vil i hvert fald ikke tage ansvaret for, at det ser sådan ud, og mon amterne, der har tilsynet, mener det?

Vi har et problem med aftalemodellerne, og her får vi altså en valgmulighed mellem aftalemodeller og at præcisere det i forbindelse med vilkårene; det ser jeg nogle problemer i med sammenblanding og rod, for nu at sige det populært.

Lovforslaget har desuden en række andre elementer. På tilsynssiden præcisere det stort set den eksisterende fordeling, og det synes vi kan være fornuftigt nok at klargøre.

Så er der tilslutningspligten til et offentligt spildevandsanlæg, der suppleres med en strafbestemmelse. Det støtter vi som udgangspunkt. Det lyder rimeligt, men vi vil da gerne vide, hvor stort et behov vi har for de dér strafbestemmelser, om vi rent faktisk har mange konflikter på området. Det må vi se på under udvalgsarbejdet.

Så er der administrationen af aftaler om bortskaffelse og genbrug af affald på brancheniveau, det skal kunne overføres til brancheorganisationerne fra Miljøstyrelsen – angiveligt for at lette Miljøstyrelsen. Jeg synes, at vi går et skridt for vidt her. Skal brancheorganisationerne nu også til at sidde og administrere disse ordninger? Altså engang i mine yngre dage talte jeg hårdt og stærkt imod den korporative stat, og hvis den er ved at være der, er det altså sådan et sted som her. Jeg kan godt se nogle administrative lettelser på det praktiske plan, men principielt er vi skeptiske, og det er noget af det, vi vil se på.

Så er der spørgsmålet om oplysningspligt og rente i forbindelse med gebyrreglerne. Når man indfører gebyrer, kommer den slags ting jo bagefter, hvis man ikke får det indført, når